

De Goudse gijzeling

Eerste druk, oktober 2012

© 2012 Joost Visbeen

Omslagillustratie: Jan Zandstra, Gouda

ISBN: 978-90-484-2678-2

NUR: 331

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl



Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

POLITIEROMAN

De Goudse Gijzeling

Joost Visbeen

1

Op een zomernacht kon Floor Westerling de slaap niet vatten. Toen hij dan eindelijk in slaap viel, had hij een nachtmerrie. Als kapitein van een veerboot liep het schip in dichte mist op een zandbank en brak doormidden. Vele passagiers sloegen overboord en dreven reddeloos rond op de hoge golven. Op het moment dat hijzelf te water raakte, werd hij nat van het zweet wakker. Hij zat rechtop in zijn bed en keek verdwaasd om zich heen. Door een kier van de gordijnen drong het schaarse licht van de openbare straatverlichting de slaapkamer binnen. De telefoon op het nachtkastje liet een doordringend geluid horen. Met trillende vingers knipte hij het schemerlampje boven zijn bed aan en zag op de wekker dat het precies vier uur in de morgen was. Terwijl zijn vrouw Brigitte rustig bleef doorslapen, greep hij de hoorn van de haak en zei hij met slaperige stem: ‘Met Floor Westerling, met wie spreek ik?’

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn. ‘Met Kees de Wilde.’ Kees was slager die zijn zaak in dezelfde straat had waar het cash-and-carrybedrijf de Vooruitgang was gevestigd en waar Floor bedrijfsleider was.

‘U laat me schrikken, Kees. Er zijn toch geen problemen?’ vroeg hij bezorgd.

Kees liet hem even tot rust komen en antwoordde: ‘Een paar minuten geleden ging het alarm in de zaak over. Ik hoorde het een paar seconden en toen was het weer stil.’

‘Weet u het zeker?’ vroeg Floor onzeker.

‘Ik kwam net uit bed en toen ik me had aangekleed hoorde ik het alarm twee keer overgaan.’

‘Was het wel bij ons in het bedrijf?’ vroeg Floor twijfelachtig.

Kees proefde de onzekerheid in Floors stem. ‘Daar ben ik van overtuigd. Ik heb dat geluid al meerdere keren gehoord en weet zeker dat het van jullie zaak afkomstig is.’

Floor zag de ernst van de situatie nu ook in. ‘Hebt u naar buiten gekeken?’

‘Ja natuurlijk, maar ik heb niets verdachts gezien. Ik dacht, ik zal u maar even bellen, want er gebeuren de laatste tijd zoveel rare dingen in de stad.’

‘Kees, bedankt. Ik ga poolshoogte nemen.’

Hij sprong uit bed en kleepte zich snel aan. Hij maakte zijn vrouw wakker en zei dat hij naar het bedrijf ging omdat het alarm was overgegaan.

‘Ik vind het eng dat je er alleen heen gaat. Je kunt beter de politie bellen,’ reageerde ze ongerust.

Hij probeerde haar vrees weg te nemen en maakte een luchtig gebaar. ‘Het zal wel weer loos alarm zijn en dan komen die politiemensen voor niets. Ik ben zo terug,’ en hij gaf haar een kus. Hij liep naar de slaapkamer van zijn twee dochttertjes Evelien en Saskia, trok de dekens wat hoger en gaf beiden een zoen op het voorhoofd.

Zijn vrouw kwam uit bed en waarschuwde: ‘Neem geen risico, Floor.’

Hij schudde zijn hoofd en liep de deur uit. Ze staarde hem na en toen hij met de auto wegreed, zwaaide ze naar hem.

Het was nog geen kwartier rijden vanaf zijn woning naar het cash-and-carrybedrijf aan de Oosterkade in de wijk De Korte Akkeren. Hij reed er snel heen om zich ervan te overtuigen dat het alarm werkelijk was overgegaan. Hij maakte zich zorgen om het grote geldbedrag dat in de kluis zat. Het was al een aantal dagen niet afgestort. De administrateur Willem Brown had hem verteld dat hij een telefoontje van het geldtransport had gehad dat ze het een aantal dagen niet konden ophalen.

Floor werkte er nu vijf jaar en de laatste twee jaar als bedrijfsleider. Hij begon er in de tijd dat de cash-and-carrybedrijven als paddenstoelen uit de grond rezen. Zijn baas, een vroegere groenteman, die zijn klanten met paard en wagen bezocht, had intussen een imperium van cash-and-carrybedrijven in het land opgebouwd.

Het bedrijf lag in een wijk die de laatste jaren verpauperde. Het merendeel van de bewoners die hij tot zijn vaste klantenkring rekende, leefde van een bijstandsuitkering. Zij bewoonden een huurwoning

waarvan de staat van onderhoud steeds slechter werd. Daar de huren laag waren, vestigden zich er veel buitenlanders, vooral toen de gezinshereniging een feit werd. De gastarbeiders werden in de gelegenheid gesteld hun vrouw en kinderen te laten overkomen en kregen de goedkope woningen toegewezen.

Hij naderde het gebouw heel langzaam en observeerde de directe omgeving, waaronder het voor het gebouw gelegen niet afgesloten parkeerterrein. Het was er angstig stil en hoewel het terrein goed verlicht was, was het alsof er een spookachtig schijnsel over het bedrijf lag.

Op het parkeerterrein stonden personenauto's geparkeerd. Hij wist dat ze van buurtbewoners waren. Oogluikend had hij toegestaan dat zij gedurende de avond- en nachtelijke uren hun auto er plaatsten. Tussen de auto's stond een oude rode Volvo. Hij had deze niet eerder gezien, maar ging ervan uit dat deze van een buurtbewoner was.

Hij reed zijn auto de parkeerplaats op, zette de motor af en tuurde om zich heen. Toen hij geen verdachte omstandigheden zag, stapte hij uit en sloot het portier heel voorzichtig. Hij sloop naar de zijkant van het gebouw en opende met de sleutel de deur van de personeelsingang. Hij ging voorzichtig naar binnen en stond nu in het magazijn. Er brandde een spaarzame verlichting. Behoedzaam liep hij naar het winkelgedeelte, langs de stellages met levensmiddelen in de richting van het kantoor. Als versteend bleef hij staan. Vanachter een stellage sprongen drie gemaskerde mannen tevoorschijn en blokkeerden hem de doorgang. Twee van hen hadden een zwart pistool in de hand en hielden het dreigend voor hem. Toen hij goed keek, zag hij dat het Walther P5's waren. Hij wist dat zo zeker omdat hij zes maanden lid was van de vrijwillige politie en enige keren in de schietkelder van het politiebureau met een soortgelijk wapen had geschoten. De daders droegen een zwart masker met daarin oogaten. Drie paar donkere ogen staarden hem aan. Floor raakte in paniek en begon over zijn hele lichaam te trillen. Het zweet brak hem aan alle kanten uit en hij dacht dat zijn laatste uur had geslagen. Had ik maar naar mijn vrouw geluisterd en de politie gebeld, flitste het door zijn hoofd. Maar hij had ze al zo vaak

gebeld en als ze kwamen, was het altijd loos alarm geweest. Nu had hij een probleem. Hij was aan het drietal overgeleverd en aan hun bewapening en de uitdrukking in hun ogen te zien, waren ze niet veel goeds van zin.

Twee daders pakten hem bij zijn schouder vast en trokken hem in de richting van het kantoor. Toen hij zich ertegen verzette, werkten ze hem tegen de grond. Een van hen gaf hem met het vuurwapen een harde slag op het achterhoofd. Hij voelde een verschrikkelijke pijn en greep met beide handen naar zijn hoofd. Even later voelde hij het warme bloed in zijn nek stromen. En terwijl hij uitgeteld op de grond lag, schopten ze hem waar ze hem raken konden. Hij werd misselijk van de pijn en dreigde bewusteloos te raken. Twee daders trokken hem met geweld overeind en sleurden hem naar het kantoor, waarvan de deur ter hoogte van het slot was opengebroken.

Ze brachten hem tot voor de kluisdeur. ‘Open maken die deur,’ snauwde een van de overvallers en duwde de loop van het pistool tegen zijn slaap. Floor was door het geweld dat ze tegen hem gebruikten zijn evenwicht kwijt. Hij kon nauwelijks op zijn benen staan. Hij zakte op de vloer ineen. Een van de daders pakte een stoel, waarna ze hem oppakten en op de stoel zetten.

‘Open maken die kluis,’ snauwde dezelfde dader. Hij kreeg daarbij weer een klap met het pistool op zijn hoofd en voelde de pijn nu nog heviger. Floor schudde zijn hoofd en zei op zwakke toon: ‘Ik heb een sleutel, maar er moet een tweede sleutel aan te pas komen om de kluisdeur te openen.’

‘Waar is die tweede sleutel?’ schreeuwde de man woedend. ‘Die heeft de administrateur en hij komt om kwart over acht,’ reageerde Floor zwak.

De daders trokken zich daarop terug in een hoek van het kantoor en Floor hoorde ze met elkaar fluisteren. Kennelijk hielden ze beraad. Wat zal de volgende afschuwelijke stap zijn, dacht hij. Dat hij met een stel meedogenloze criminelen te doen had die tot alles in staat waren, daar was hij van overtuigd.

Dezelfde dader hield weer het pistool tegen Floors slaap. Hij was kennelijk de leider van het drietal. Hij had steeds het woord en zei

tegen de andere twee wat ze moesten doen. Niet dat de een minder crimineel was dan de ander, want geen van hen schuwde het geweld.

Hij gaf met het wapen een tikje tegen Floors hoofd en snauwde: 'Als je liegt, schieten we je dood.'

Toen Floor nog een keer zei dat er een tweede sleutel bij moest komen, schreeuwde de man: 'Dan blijven we op de administrateur wachten.' Direct daarop knikte deze dader naar de andere twee. Zij grepen Floor vast en trokken hem van de stoel en werkten hem weer hardhandig tegen de grond. Ze bonden hem met plastic banden aan handen en voeten vast en duwden met geweld een prop in zijn mond, die ze zover achter in zijn keel staken dat hij bijna geen lucht meer kreeg. Daarna doorzochten ze zijn zakken en vonden de kluisleutel. Een van hen stak de sleutel in het slot van de kluisdeur en probeerde deze te openen. Toen dat niet lukte, kwam hij naar Floor en zei op heftige toon: 'Als de administrateur de sleutel niet bij zich heeft, gaan jullie er alle twee aan. We houden niet van leugenaars.'

Deze laatste woorden drongen nauwelijks meer tot Floor door, want hij voelde zich door de pijn en de emotie heel vreemd worden en raakte buiten westen. Vaag herinnerde hij zich dat een dader met een pistool in de hand op een stoel vlak bij hem zat en dat de andere twee het kantoor verlieten.

Die morgen omstreeks zes uur parkeerden twee chauffeurs hun vrachtauto op het terrein van het cash-and-carrybedrijf ter hoogte van het magazijn. Zij brachten een partij levensmiddelen. Niets vermoedend gingen ze de zaak via de magazijndeur binnen. Ze waren nog maar net binnen, toen ze door twee gemaskerde en gewapende mannen werden overvallen. Onder bedreiging van een pistool werden ze meegenomen naar het winkelgedeelte en moesten daar op hun buik op de grond gaan liggen. De daders bonden hen met plastic banden aan handen en voeten vast. De ene chauffeur werkte er niet vlot aan mee. Ze schoppen hem enige keren in zijn zij, waarna hij kreunend zijn verzet opgaf.

Tussen zeven en acht uur die morgen kwamen één voor één tien medewerkers van de zaak niets vermoedend binnen. Zodra ze binnen waren, moesten ook zij onder bedreiging van een vuurwapen in het

winkelgedeelte op hun buik op de grond gaan liggen. Ook zij werden met plastic banden aan handen en voeten vastgebonden. In sommige gevallen ging het er niet zachtzinnig aan toe. Enkele medewerkers protesteerden tegen hun behandeling. De daders scholden hen uit en duwden hen tegen de grond. Ze moesten hun gezicht naar beneden houden. Indien ze opkeken, werd bedreigd hen neer te schieten. De daders liepen tussen hun slachtoffers in en gingen heftig tekeer. Ze uitten de nodige bedreigingen zoals: 'Als je niet naar ons luistert, komt niemand meer levend uit dit gebouw.'

Er lag nu een hele groep mensen plat en geboeid op de vloer. Aan hun gedrag te merken, raakten de daders steeds meer in paniek. Het wachten op de administrateur duurde lang. Onder de slachtoffers waren vijf jonge vrouwen van wie er een in verwachting was. Zij probeerde op te staan en zei dat ze in verwachting was en niet zo lang op de koude grond kon liggen. Een van de daders liep op haar af en snauwde dat zij haar kop moest houden. Hij duwde haar op de grond en gaf haar een harde trap in de zij. Het waren onmenselijke criminelen die geen greintje respect voor hun slachtoffers hadden. De twee vrachtautochauffeurs en de tien medewerkers maakten angstige momenten door en vreesden voor hun leven.

Willem Brown stapte 's morgens om acht uur nietsvermoedend op zijn fiets en reed naar het cash-and-carrybedrijf de Vooruitgang aan de Oosterkade. Hij was er sinds twee jaar de administrateur. Hij was vijfendertig jaar, een meter vijfentachtig lang, donkerblond haar, een langwerpige hoofd met grijs blauwe ogen en een gaaf gebit. Hij had een atletisch gestalte en hield zijn lichaam in goede conditie. Hij was lid van de plaatselijke voetbalclub ONA in de wijk De Korte Akkeren. Naast de clubtrainingen van twee avonden per week stond hij elke morgen vroeg op en jogde dan enkele kilometers langs het Stroomkanaal.

Hij had een kwartier nodig om bij het bedrijf te komen. Op de parkeerplaats voor de zaak stonden twee vrachtauto's. Hij wist dat de vrachtautochauffeurs een partij levensmiddelen brachten, maar hij vond het vreemd dat zij er op dat tijdstip nog stonden. De chauffeurs

waren over het algemeen vroege vogels die het bedrijf in de vroege morgenuren bevoorraadden.

Hij plaatste zijn fiets aan de zijkant van het gebouw in de overdekte fietsenstalling, waar al een tiental fietsen stond.

Hij ging de personeelsingang in en kwam in het magazijn. Het was vreemd stil binnen. Onder normale omstandigheden heerste er een drukke bedrijvigheid. De stilte maakte hem onrustig. Voorzichtig sloop hij verder de winkelruimte in en toen hij tussen een paar stellingen stond, was het alsof hij droomde. Het was onvoorstelbaar wat hij zag. Hij schrok heftig en zijn hart bonsde hem in de keel. Op de vloer lagen zijn tien collega's en twee vrachtautochauffeurs. Zij waren aan handen en voeten geboeid en lagen op hun buik op de grond met het gezicht naar beneden. Tussen hen in liepen twee gemaskerde mannen. Hij stond als aan de grond genageld en wist niet wat hij moest doen. Als een van zijn collega's zich bewoog, liep een van de daders op hem af, gaf hem een schop in zijn zij en werd hem toegesnuwd zich stil te houden.

Toen hij zich wilde terugtrekken om hulp te halen, kregen de overvallers hem in de gaten. Ze stormden op hem af. Een van hen had een pistool in zijn hand en riep woest: 'Handen omhoog,' en richtte het pistool op zijn lichaam. Hij bleef als versteend staan en stak zijn handen omhoog. Hij durfde niets te ondernemen uit angst dat ze hem wat zouden aandoen.

De ene dader stak het vuurwapen tussen zijn broeksriem, waarna ze hem vastgrepen en vroegen wie hij was. Hij noemde zijn naam en zei dat hij de administrateur was. Hij begreep dat ze op hem hadden gewacht. Ze sleurden hem mee naar het kantoor. Toen hij zich daartegen verzette, stompten ze hem in het gezicht en gaven hem een trap tegen zijn lichaam. Hij gaf het verzet op en liet zich meesleuren naar het kantoor. Hij werd het kantoor ingetrokken en daar was een derde gemaskerde dader. Deze zat op een stoel en had een vuurwapen in zijn hand.

In een hoek van het kantoor lag zijn collega Floor Westerling, de bedrijfsleider. Ook hij was aan handen en voeten gebonden. Hij lag er stil bij en had een grote hoofdwond. Hij lag met zijn hoofd in een

plas bloed. Willem vreesde het ergste en vermoedde dat Floor bewusteloos was.

In het slot van de kluisdeur stak een sleutel. Hij begreep dat het de sleutel van Floor was. Ze hadden dus op hem gewacht omdat hij de tweede kluisleutel had en de kluisdeur pas kon worden geopend in combinatie met twee sleutels. Ze hadden Floor kennelijk gedwongen te zeggen wie de tweede sleutel had. Terwijl een dader Willem vasthield, doorzocht een tweede zijn zakken en vond daarin de sleutel.

Twee van hen pakten hem vast en werkten hem hardhandig tegen de grond. Ook hij werd aan handen en voeten vastgebonden en ze legden hem naast Floor op de vloer.

Met beide sleutels maakte een van de daders de kluisdeur open, haalde het geld uit de kluis en stopte dat in een plastic tas van het bedrijf. Willem wist dat er een groot geldbedrag in de kluis zat omdat de dagopbrengst van de laatste dagen niet was afgestort. Vandaag zou het geld door personeel van het geldtransport worden opgehaald. Nadat al het geld eruit was gehaald, werd de kluisdeur dichtgegooid. Ze renden vervolgens het kantoor uit. Willem wist dat ze er met een geldbedrag van ruim negentigduizend gulden vandoor gingen.

Na tien minuten kwam een chauffeur van een distributiebedrijf de zaak binnen. Hij schrok heftig en besepte dat zich een drama had afgespeeld. Met een scherp mes sneed hij bij iedereen de plastic banden los. In het kantoor bleef de bedrijfsleider roerloos op de vloer liggen. De chauffeur greep de telefoon om een ambulance te bellen. Dat lukte niet omdat de telefoonkabel was doorgesneden. Met zijn mobieltje belde hij de alarmcentrale en vroeg met spoed een ambulance en tevens de politie te waarschuwen omdat zich een drama in het bedrijf had afgespeeld.